

με θυμό, σά νά τοῦλεγε : «Δέν ντρέπεσαι τό φίλο σου ;»...

Συλλογιζόμενον χωρίς νά θέλω :

«Άμ καλά τότες, καίμενε !... Τό σκαρί σου τ'όχει νά σ' άπατούν οί γυναίκες. Τίς παίνομεν τίμετες, άγνές, έρωτευμένες μαζί σου, και τίς διαφθείρεις, έσύ τίς διαφθείρεις, μέ τί λατρεία σου. Έγνοια σου και θά σ' άπατήσῃ νά αὐτή. Έπαψε κιόλα νά σ' αγαπά. Δέν μένει τόρα παρά ν' αγαπήσῃ άλλον. Ω, θά τόν βρῆ !»

Αὐτό ἰσα—ἰσα συλλογιζόμενον, όταν ἡ ἰσπρέτεια έμπιστε στο σά-λόγι έναν κήρυκο.

Ήταν συνάδελφος τοῦ Τόνη, γραμματικός στο ἴδιο Ύψουργεῖο, και γείτονας έκει στα Πατήσια. Φαίνεται πὸς τὰ βράδια πήγαινε συχνά στη βεγγέρα τους, μέ τήν άδερφή του. Έκεῖνο τὸ βράδι όμως ἡ άδερφή άδιανέτησε ξαφνικά και πήγε μονάχος του. Ήτσι ελε τοῦλάχιστο.

Ήταν πὸ νέος ἀπό τόν Τόνη, άρκετά άσχημος και άρκετά κουτός. Είχε όμως μεγάλη εύγλωττία κα' έλεγε ένα σοφό σάχλες μέ τήν άξίωση νά γελοῖμε άφοῦ γελοῖσε πρώτος εκείνος.

Έ. λοιπόν, τόν φαρλατά αυτόν ἡ Άγγελική τόν έθαμίαιε. Κρεμόταν ἀπό τή χεῖρή του και γελοῖσε σ' άστεία του μέ τήν καρδιά της. Δέν άργησα νά τὸ ἴδω κα' αὐτό άλοφάναρα. Κι' ελπα μέ τὸ νοῦ μου :

«Τί μοῦ έλεγε λοιπόν πὸς δέν έχει καί φίλο τοῦ σπαιτοῦ ; Νά κα' ὁ φίλος ! Νά κα' ὁ τ'ότος ! Καί τίλα τό άώανο τρίγονο !...»

***

Μ' αὐτές τίς έντιπώσεις έφριγα κείνο τὸ βράδι ἀπ' τὸ σπαι τοῦ Τόνη. Κι' ἤμουν βέβαιος πὸς σήμερ' αὐθό άθωάνα τό μορσαῖο...

Ίδοῦθηκα άκόμα δύο—τρεις φορές, αλλά έπειτα δέν βλέπομαστε παρά στη κρίση καί στη φέξη. Οί κούλοι μας, βλέπετε, διαφορετικοί κα' ἡ παλιά μας φιλία κάποτε ξεθημασιόμη. Ὡστόσο, κάθε φορὰ πὸ έόλετα τόν Τόνη, τόν ρωτοῦσα κάπως έμμαντικά :

- Έ, καλά, καλά.
- Καινά ! μοῦ άπαντοῖσε.
- Λαρόνα συννεφάκα στὸν όρίζοντα ;
- Τὸ παραμαζοῦ !
- Κι' όνειρο ;
- Δάγνασε τή γλώσσα σου !

Καί γελοῦσε.

Ήταν πάντα τόσο βέβαιος πὸς ἡ τρίτη του δέν θά τόν άπατοῖσε, όσο ἐγὼ ἤμουν γιὰ τὸ αντίθετο. Τί διάβολο, έλεγε, έχουν περάσει και πέντε σκεδὸν χρόνια !

Μιά μέρα όμως—τὰ πέντε χρόνια δέν είχαν κλείσει άκόμα— τόν άπάντησα πάλι στο δρόμο και μοῦ φάνηκε σάν άλλόστρωτος.

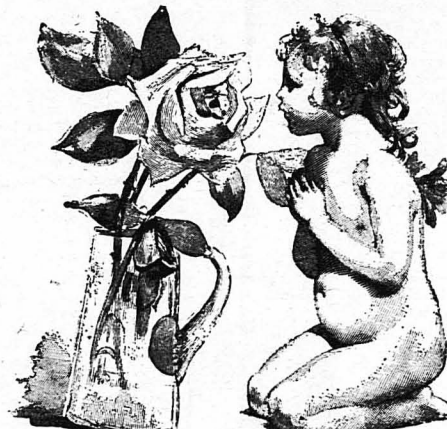
- Έ, καλά, καλά ;
- Άς τα, φίλε μου, νά πάνε στο διάβολο !
- Τί πάλι ;...
- Βλαστήματα, σου λέω, και φασκελοκουκούλωσέ τα !
- Ἡ γυναίκα σου ;...
- Πάει κα' αὐτή... σάν τίς άλλες ! Τήν τσάκασα, φίλε μου, μέ κείνο τόν άσχημοκορη, τόν ἠλίθιο, πὸν γνώρισες στο σπαι μου....
- Τὸ συνάδελφό σου ;
- Μάλιστα ! τὸ συνάδελφό μου, πὸν ελξα πάλι τήν άνοησία καί τόν κάμο φίλο τοῦ σπαιτοῦ.

— Ἡ έμπιστοσύνη σου έμπιστοσύνη, τὸ ξερίο... Καί τί έκαμες ;
— Έκείνο τίποτα, τί νά τοῦ κάμω ; Δέν τὰ εἶπαμε πὸς σ' αὐτὰ οί άντρες δέ φταῖνε ;...

- Δηλαδή οί φίλοι τοῦ σπαιτοῦ...
- Φυσικά ! Έκεῖνη όμως... τήν έστειλα άναυδα στὸν πατέρα της.
- Κατά τή συνήθειά σου...
- Ά, όχι ! Όχι κα' άλοσιδιόλου κατά τή συνήθειά μου. Προδῶ, πὸν αὐτή τή φορὰ δέν τὸ εἶδα στὸν ὕπνο μου. Οὔτε όνειρο, οὔτε τίποτα ! Καί δεύτερο, πὸν αὐτῆς της έλευσης, της άχάριστης, δέν θά της δόσω διαζύγιο ποτέ. Έξει θά τήν άρήσω, νά φέη !

— Μά γιατί τόση κακία, καί-μένε ; Οί άλλες ἦταν λιγότερο έλευνές κα' άχάριστες ἀπὸ τήν Άγγελική ;
— Στενοχορήγησε :

— Δέν ξερίω, δέν ξερίω !... Έπατέλους τότε ἤμουν νέος κα' εἶχα τὸ ένδοξίμο νά ξαναπαντρευτώ. Τώρα όμως, στην ἡλικία μου, κα' ὕσπερ' ἀπὸ τρεῖς ἡλίμους πὸν έκαμα ; Ξέρεις, δέν μοῦ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Στὴν Κίνα, έλλείπει μαρτύρων, οί κατηγορούμενοι ἰποβάλλονται σέ μαρτύρια, μέχρις ότου όμολογήσουν τήν ένοχή τους ἢ... παραδόνουν τὸ πνεῦμα τους !...

— Ἡ ναυτίασις ἐκτός τῶν άλλων άνασρέστον μπορεῖ, όταν εἰνε άκατάσχετη, νά προσέξη άκόμα και τὴνφλοσι.

— Γιά νά βρῆ κανεὶς πὸςος ὄφες έχει ἡ νύχτα, άρκει νά διπλασιάζη τήν ὄρα της άνατολής τὸ ἡλιον. Έπίσης γιά νά βρῆτε πὸςος ὄφες έχει ἡ μέρα, πρέπει νά διπλασιάζετε τήν ὄρα της δύσεως τοῦ ἡλιου.

— Οί Κινέζοι μαθηταί, όταν λέν τὸ μάθημά τους, γυρίζουν στο δάσκαλο... τή ράχη τους.

— Ένας Γάλλος φυσιοδίφης δεθαώνει δι τὰ μυμήγημα συνεννοῦνται μέ μιά δική τους γλώσσα, ἡ όποία όμως δέν άκούγεται ἀπὸ τοὺς άνθρώπους.

— Στὴ Ρωσία άλλοτε ὁ μελλοντοφμος, μέχρι της ἡμέρας τοῦ γάμου ἦταν υποχρεωμένος νά στέλνη καθημερινὸς στη μηρητή του ἀπὸ ένα... δώρο.

— Ὁ διάσημος μουσικουφθέτης Μπερλιόζ, σ' όλη του τή ζωή δέν έμαθε νά παῖξη μόνο κιθάρα, αλλά κα' αὐτή τήν έπαῖξε κατά τρόπον έλευενο.

— Τὰ μαλλιά τῶν χοροφάγων εἰνε άφρονότερα και διατηροῦνται περισσότεροον καροῦ ἀπὸ τῶν κροφάγων.

— Οί ξεῖη μεγαλειότεροι άδάμαντες τοῦ κόσμου εἰνε κατά σειράν βάρους ὁ Κοκινόφο, ὁ Άσθη της Βραζιλίας, ὁ Αντιόσιασις της Γαλλίας, ὁ Αδστριακὸς Κάισαρ, ὁ Ὀρλόφ και ὁ Ραγιαῖς.

— Ἀπ' όλα τὰ βασιλικά στέμματα τοῦ κόσμου τὴς Δανίας κοσμείται μέ τήν πλουσιώτερη συλλογή πολιτικῶν λίθων.

— Ὁ κημιὸς τῶν κρομμυδιῶν εἰνε άριστο φάρμακο γιά τοὺς νευρικούς έρεθισμοὺς.

— Τὸ τραγοῦδι τοῦ άηθνοῦ άκούγεται σ' άπόστασι ἐνὸς μιλίου.

— Ἡ περιφήμη αἰοδὸς τοῦ περασμένου αἰώνος Άλβάν έλεγε δι ποτέ δέν βγήκε στη σκηνή χωρίς νά καταληφθῇ ἀπὸ φοβερὴ ταραχή.

— Ὅλα τὰ ζῶα κοιμούνται άμέσως μετά τὸ φαγητό, ἐκτός τοῦ... άνθρώπου.

— Ἡ περιφήμη αἰοδὸς τοῦ περασμένου αἰώνος Άλβάν έλεγε δι ποτέ δέν βγήκε στη σκηνή χωρίς νά καταληφθῇ ἀπὸ φοβερὴ ταραχή.

— Σέ κάθε τρία λεπτά περνάει ἀπ' τήν καρδιά μας ποσότης αίματος ἰση μέ ὅλο τὸ αίμα πὸν περιέχεται στο σώμα μας.

— Στὴν Κίνα τὸ κρέας τῶν γατιῶν θεωρεῖται ὡς φάρμακο κατά τῶν πνευμονικῶν παθήσεων.

— Ὁ πρωτογενέστερος σιδηροδρόμος τοῦ κόσμου εἰνε ὁ μεταξὺ Κροστάνδ και Ὁρανενμπάουμ, ὁ όποιος στηρίζεται πάνω σέ πάγο και λειτουργεῖ μονάχα τὸ χειμώνα.

— Ἀπεδείχθη δι ἐν καροῦ πολέμου οί περισσότεροι τῶν τραυματισμένων στρατιωτικῶν πεθαίνουν ἀπὸ αίμοραγία.

— Ὁ ποταμὸς Άμαζόνιος χύνει κάθε μέρα στο θάλασσα 3.700 κυβικὸς πόδας νεροῦ, ὁ Παπλάτα 3.100, ὁ Μισισσιπῆς 700, ὁ Νεῖλος 560, ὁ Ρήνος 230 και ὁ Σπρωνάνας 80.

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΓΙΑΤΙ ΜΙΛΟΥΣΕ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ;

Ρήθησαν κάποτε ένα σοφό πὸν εἶχε τή συνήθεια νά μιλάει μόνος του, γιαι τὸ έκανε αὐτό.

— Γιά δυὸ λόγους, άποκρίθηκε. Ὁ ένας εἰνε δι αγαπὸ νά μιλά μέ μιλωμένους άνθρώπους. Καί ὁ δεύτερος δι αγαπὸ νά άνωνο μιλωμένους άνθρώπους !

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ
ΑΝΕΜΟΜΑΖΩΜΑΤΑ
(Σελίδες «Ημερολογίου».)

«Όλη ἡ φιλολογική και θεατρική ζωή τῶν τελευταίων εικοσι έπὸν θά παρελάσῃ μέσα στις σπαρταριστές αυτές σελίδες. Τὰ κοιτασοπολιὰ τῶν φιλολογικῶν κύκλων, τὰ μυτήρια τῶν θεατρικῶν παρασηνην, τὰ σκανδαλάκια, οί έρωτες, ἡ φιλοδοξίες, οί καυγάδες κλπ. Μέ δυὸ λόγια μιά ζωή ταρζάδης, γεμάτη τρικυμίες, ἡ ἴδια ἡ ζωή τοῦ συγγραφέως, πὸν άφοῦ τὸν έβρασαν τὰ κύματα τοῦ άκεανου, όταν σπινρετοσε ὡς άξιοματικός τοῦ Ναυτικοῦ στὰ καράβια, έξαρνα φρέθηκε στη θεατρική και φιλολογική άνεμομάζα. Ἀπὸ τήν καμπίνα τοῦ αντιτορπιλικου έξαρνα μέσα στο καμαρίνη της πρωταγωνιστριας. Ὑστερα ἀπὸ τὴ θάλασσα ἡ γυναίκα, ἡ μάλλον κάτι περισσότερο, ἡ θεατρίνα, δηλαδή όλες ἡ γυναίκες μαζί, κάθε θράβυ και σέ άλλόποια ὄρη και διαφορετικῆ μορφή. Καί όλα αὐτὰ σέ άνέκδοτα αὐτοτελή, σέ κάθε φύλο μας και ἀπὸ ένα, γραμμένα μέ ειλικρίνεια, μέ χῶμο, μέ τύπος ζωντανούς, πὸν έβρασαν και έβρασαν στην Έλλάδα τήν τελευταία εικοσαετία.

πέφτει άλλος στο μερτικό μου. Έκει λοιπόν, νά φέη ! Μιά φορὰ, ἄς έκδικηθῶ κα' ἐγὼ ὁ τροπαθός—τί λές ;

Σήκωσα τοὺς ὄμους, γιαι δέν μποροῦσα νά τοῦ πὸ ἐκεῖνο πὸν σκεπτόμουν. Κι' ἀλήθεια, τότε κανε όπως τότε : Ἡ φρόνη δασκαλοῦλτα έμενε και μένει άκόμα ζωντογητα. Ἄλλο ζήτημα όμως αν εἶχε τὸ δικαίωμα νά τήν εκδικηθῆ ἔτσι σκληρά ἐκεῖνος πὸν τήν εἶχε διαφθείρει μέ τή λατρεία του... Έσεῖς τί λέτε ;

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
Τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν·
(1931)